

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 35

Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α.

(Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ἀναλαβὼν τὴν παρακλήσει τῆς ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Λαζάνῃ Συνεδρίου «περὶ πίστεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως» νὰ διατυπώσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνακοινώσῃ αὐτὴν πρὸς τὸ Συνέδριον, οὗ εἶχεν ὀρισθῆναι μέλος, συνέταξε τὴν ἀκόλουθον περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος σύντομον ἀνακοινῶσιν. Ταύτην, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν, ἀνέγνω εἰς ἐπήκοον τῆς ὀλομελείας τοῦ Συνεδρίου ὁ Καθηγ. κ. Ἄμ. Ἀλιβιζάτος ἐκ προσώπου τοῦ Μακαριωτάτου, καλυθέντος νὰ παραστή εἰς τὸ Συνέδριον).

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐχαρίστως δεχθεῖσα τὴν πρὸς ἔνωσιν πρόσκλησιν διαβιβάζει πρὸς πάντας τοὺς ἐνταῦθα παρισταμένους ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ἔθνῶν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν, εὐχεται δ' ἐκ βάθους ψυχῆς ὅπως ταχῶς ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ περὶ τὴν πίστιν διαφοραὶ θὰ παύσῃσι νὰ ἐπιπροσθῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας συμπαιδείας.

Ἡ μεταξὺ τῶν πρώτων κατατάξις τοῦ ζητήματος τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἡμετέραις συζητήσεσιν, εἶνε, καθ' ἡμᾶς, σοφὴ καὶ ὀρθή. Διότι ἐξ αὐτοῦ ὀλοκληρωτικῶς ἐξαρτᾶται τὸ δυνατόν μίᾳ συνεννοήσεως εἶνε θεμελιώδες διὰ τὴν ἔνωσιν. Τούτου ἕνεκα εὐχαρίστως ἐδέχθημεν ὅπως παράσχωμεν σύντομον ἔκθεσιν τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἡ διδασκαλία δὲ αὕτη συμφωνεῖ πλήρως πρὸς τὴν τῆς ἀρχαίας ἀδαιρέτου Ἐκκλησίας.

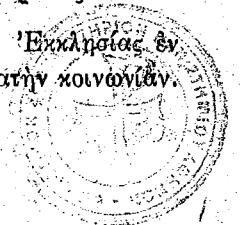
Ὁμιλοῦντες περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας δέον πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν γενικὰ τινὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἁγίας ἐκείνης κοινωνίας, ἧτις καλεῖται Ἐκκλησία, ἔπειτα δὲ νὰ διαφωτίσωμεν τὰ ἐπὶ μέρους γνωρίσματα, ἅτινα ἀπεδόθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῶν Πατέρων ἐν τῷ τῆς Νικαίας Συμβόλῳ καὶ ἔτι καὶ νῦν παριστῶσι τὴν ἀμετάβλητον διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

1. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεοσύστατος.

Πᾶς ἰδρυτῆς κοινωνίας τινὸς εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ ὁ πρῶτος αὐτῆς νομοθέτης. Αὐτὸς εἶνε ὁ καθορίζων τὸν σκοπὸν, δι' οὗ ἡ κοινωνία ὑφίσταται, καὶ τὰ μέσα δι' ὧν οὗτος ἐπιτυγχάνεται· αὐτὸς εἶνε ὁ συνέχων τὰ μέλη αὐτῆς εἰς ἐνότητα πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ. Οὕτω βλέπομεν ἐν τῇ Κ. Α. ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν δώδεκα αὐτοῦ μαθητῶν, παρέχει αὐτοῖς τοὺς νόμους, τὰ μέσα καὶ τὰς ἐντολάς ἐφ' ὧν ἡ Ἐκκλησία ἰδρῦθη πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ταύτας τὰς ὁδηγίας λοβόντες οἱ Ἀπόστολοι παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκήρυξαν τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἀνὰ τὸν κόσμον ἰδρύοντες ἕκασταχοῦ Ἐκκλησίας· τούτο πράττοντες ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἐνήργουν ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς παρ' Αὐτοῦ ληφθείσας ὁδηγίας. Ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς ἡ Ἐκκλησία ἐθεωρεῖτο ὡς κοινωνία θείας συστάσεως, ὡς τοιαύτη ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τε τῶν αἰρετικῶν, τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν ἔθνικῶν, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀρχαῖοι αἰρετικοί, ὡς γνωστόν, ἠξίουν ὅτι αἱ ἐκκλησίαι αὐτῶν ἰδρῦθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν Χριστὸν δὲ ἀπέδιδον τὴν ἰδρῦσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὴ χριστιανοὶ συγγραφεῖς, ὡς π. χ. ὁ Κέλσος, ὁ Πορφύριος καὶ ὁ Πλίνιος. Προσθέσωμεν ὅτι αἱ προφητεῖαι τῆς Π. Α. προλέγουσι τὴν ὑπὸ τοῦ Μεσσοῦ ἰδρῦσιν βασιλείας παγκοσμίου, ἐν ἣ Ἀὐτὸς Οὗτος θὰ διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ προσκομίσῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δεχθῶμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε κοινωνία θεῖαν σύστασιν ἢ ἰδρῦσιν ἔχουσα.

2. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία εἶνε ὁρατὴ καὶ ἀόρατος.

Αἱ προφητικαὶ προτυπώσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Π. Α. περιγράφουσι αὐτὴν ὡς ὁρατὴν κοινωνίαν.

Αυτή η Ἐκκλησία τῆς Π.Δ., ἥτις προεικόνιζε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἦτο ὁρατὴ κοινωνία. Ἐκ τῆς κλήσεως τῶν ἀποστόλων, τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν εἰς κήρυξιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς διὰ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα προπαρασκευῆς καὶ τῆς συστάσεως τῶν μυστηρίων, προκύπτει σαφῶς ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο ὅπως καταστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ὁρατὴν κοινωνίαν. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ ὄργανον, δι' οὗ οἱ πιστοὶ ἐπιτυγχάνουσι τῆς σωτηρίας, ὑποβάλλει ὡς ἄμεσον προὔτθεσιν τὸ ὁρατὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία εἶνε κοινωνία ἀνθρωπίνων ὄντων, κατ' ἀνάγκην δεόν νὰ εἶνε ὁρατὴ κοινωνία· δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς κοινωνία, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα, δι' ὧν δύναται νὰ ἀναγνωρίζηται. Ἡ ἀρχαία ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ αἰῶνος πράξις, καθ' ἣν οἱ αἱρετικοὶ καὶ οἱ σχισματικοὶ ἐξωκκλησιάζοντο, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τοῦ ὁρατοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας· διότι ἀποκλεισμὸς ἀπὸ ἀοράτου κοινωνίας εἶνε ἀδύνατος καὶ ἀδιανόητος, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ λέξις «σχίσμα» οὐδεμίαν ἔχει ἔννοιαν. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀνθρώπους καὶ ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς ἀποτελεῖ σαφῆ ἀπόδειξιν τοῦ ὁρατοῦ αὐτῆς. Οὕτω ὁ Κορίνθιος ἁμαρτωλὸς πρὸ τῆς ἀποσχίσεως αὐτοῦ ἦτο μέλος τῆς Ἐκκλησίας· πρὸ τῆς μεταλήψεως δὲ τῆς θείας Κοινωνίας προτρεπόμεθα νὰ ἐξετάζωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, διότι τὸ ἀναξίως μεταλαμβάνειν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἰσοῦται πρὸς τὸ εἰς κοῖμα ἐαυτῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν· ὑπάρχουσιν ἄρα οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναξίως ἐσθιόντες καὶ πίνοντες. Καὶ τὸ μυστήριον δὲ τῆς Μετανοίας κατάδηλον καθίστη· ἐν ᾧ ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει καὶ ἁμαρτωλοὺς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς, ὅπερ καταφαίνεται ἐκ τῶν παραβολῶν περὶ τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων, καὶ περὶ τοῦ δικτύου.

Εἶνε λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἀόρατος καὶ ὁρατὴ. Πάντα αὐτῆς τὰ μέλη εἶνε ἠνωμένα εἰς ἓν Σῶμα διὰ τῆς χάριτος, ὡς λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος (Α' Κορ. 12, 12. Ἐφ. 4,1. Ρωμ. 12, 3 8), ὁ δεσμὸς δ' οὗτος τῆς χάριτος εἶνε ἀόρατος. Οἱ πιστοὶ εἶνε ἐπίσης ἠνωμένοι διὰ τῆς κοινῆς πίστεως καὶ τῶν μυστηρίων, ἀνα ἐν μέρει ἀνήκουσιν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀοράτου· τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀόρατον χαρακτῆρα. Ὁ δισσὸς δ' οὗτος τῆς Ἐκκλησίας χαρακτῆρ, ὁ ὁρατὸς καὶ ὁ ἀόρατος, συνάγεται ἐκ τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων, οἵτινες διδάσκουσιν ἡμᾶς νὰ θεωρῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς συμβολίζουσαν τὰς δύο φύσεις, τὴν θείαν

καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐν τῷ ἐνὶ προσώπῳ τοῦ Κυρίου. Οὗ τὸ ἔργον συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία. Ὡς Ἰκεῖνος, λοιπὸν, καὶ ἡ Ἐκκλησία δεόν νὰ εἶνε συγχρόνως ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερικὴ, ἀνθρωπίνη καὶ θεία, χάρις εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῆς. Εἶνε λοιπὸν ὁρατὴ καὶ ἅμα ἀόρατος.

3. Ἡ Χριστόδμητος Ἐκκλησία εἶνε ἀλάθητος.

Ἡ ἐπαγγελία τοῦ Χριστοῦ ὅτι ἔσται μετὰ τῶν Ἀποστόλων μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων (Μθ. 28,20) καὶ ὅτι θὰ πέμψῃ τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα ἵνα μένῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα (Ἰω. 14, 16) ἀποκαλύπτει ἡμῖν ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παραμένουσι συνεχῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ προφυλάττουσιν αὐτὴν ἀπὸ πάσης πλάνης. Ὁ Χριστὸς, ὡς ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, παρέχει αὐτῇ ζωὴν συνεχῶς κατ' καθοδηγεῖ αὐτήν, οὕτως ὥστε, ἔφ' ὅσον ὁ Χριστὸς εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια (Ἰω. 14,6), νὰ εἶνε ἀδύνατον ἡ Ἐκκλησία νὰ πλανηθῇ. Λιὰ τοῦτο ἡ Ἁγ. Γραφὴ χαρακτηρίζει τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸν «στῦλον καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3,15) καὶ διακηρύττει ὅτι «πύλαι Ἰδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Μθ. 16,18). Ἐντεῦθεν εἶνε προφανὲς ὅτι ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ τῆς πρὸς τὸν Τιμόθεον ἐπιστολῆς ὁ Παῦλος δὲν ἀναφέρεται πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, ἀλλὰ πρὸς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δὲν ὁμιλεῖ περὶ μερικῆς τινος ἀληθείας ἢ περὶ ἀληθείας τινὸς εἰδικῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς καθ' ὅλου ἀληθείας· οὕτως, ὥστε ἡ ὅλη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία νὰ θεωρῆται ὡς ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ὅλης χριστιανικῆς ἀληθείας, καὶ εἶνε, κατ' ἀκολουθίαν, ἀλάθητος. Καὶ ἐν τῷ χωρίῳ δὲ τοῦ Ματθαίου τὸ ἀήτητον τῆς Ἐκκλησίας περιέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπλανοῦς αὐτῆς ἀλαθῆτου.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας, ἔδωκεν αὐτῇ ἀποστόλους καὶ προφήτας, εὐαγγελιστάς, ποιμένας καὶ διδασκάλους, «ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ ἀυξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστὸς» (Ἐφ. 4,14-15).

Ἀτομικῶς βεβαίως οἱ ἐπίσκοποι ἢ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι εἶνε δυνατόν νὰ πλανηθῶσιν (Πρξ. 20,30. Ἀποκ. 2, 5 ἔξ), ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ὡς ὅλον εἶνε ἀλάθητος. Ὁ Τερτυλλιανός, ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρᾶ-

εἶν τῶν Ἀποστόλων ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Συνόδῳ («ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν» Πρξ. 15, 28), διδάσκει μετ' ἐμφάσεως, ὅτι ἡ ἐνότης καὶ τὸ ἀμετάβλητον τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας βασίζεται ἐπὶ τῆς μοναδικῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καθοδηγήσεως αὐτῆς.

4. Ὁ προορισμὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ καθαγιασμὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ οἰκοδομὴ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ (Μθ. 6, 33), ἥτοι ἡ ἔνωσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς Πηγῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐλογίας. Διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἕκαστος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων δύναται νὰ μετέχη τοῦ σωτηρίου Αὐτοῦ ἔργου (Ἐφ. 5, 25. Τίτ. 2, 14), διὰ τῆς χάριτος, εἰς ζωὴν αἰώνιον (Ἰω. 17,3).

B.

Εἶνε λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία θεοσύστατος κοινωνία ἀνθρώπων ἠνωμένων πρὸς ἀλλήλους διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως, ἁγιαζομένων διὰ τῶν αὐτῶν μυστηρίων καὶ κυβερνωμένων ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ διδασκάλων, ὧν τὸ ἀξίωμα ἀνάγει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἀποστόλοις. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, κατὰ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συμβόλων τῆς πίστεως ὁρισμοὺς αὐτῆς, κέκται τὰ ἀκόλουθα γνωρίσματα :

5. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶνε μία.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμιλεῖ περὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ὡς μίας (Μθ. 16,15)· μία μόνον λοιπὸν-ὑπάρχει Ἐκκλησία, καίτοι τὰ μέλη αὐτῆς εἶναι ἀναριθμητὰ διεσπαρμένα ἀνὰ τὸν κόσμον σύμφωνα τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς, καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι εἶναι πολλαί. Ὁ Κύριος ἡμῶν διδάσκει περὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς παραβολαῖς Αὐτοῦ οὕτω σαφῶς ὁμιλεῖ περὶ μίας ποιμένης καὶ ἐνὸς Ποιμένου (Ἰω. 10,16). Καὶ οἱ ἀπόστολοι ὁμίλουν περὶ μίας Ἐκκλησίας (Ἐφ. 5,25), ἐν ἣ ἡ ἐνότης τῶν πιστῶν προέκυπτεν ἐκ τῆς ἐνότητος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας (Ρωμ. 12,5): «Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Θεὸς καὶ πατὴρ Πάντων, καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν». (Ἐφ. 4,6 πρὸς Α' Κορ. 10,17; 12,14—27). Ἡ Ἐκκλησία εἶνε μία ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐτῆς ζωῇ, ἡ δ' ἐνότης αὕτη βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἐνὸς Χριστοῦ, ὅστις ἐν αὐτῇ ἐνοικῶν, παρέχει αὐτῇ ζωὴν διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἐνῶν τοὺς πιστοὺς, ὡς μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς Κεφαλὴν τῶν. Ἡ μυστηριώδης αὕτη ἐνότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκει τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς

θείας Εὐχαριστίας. Οὕτως ἠνωμένοι οἱ πιστοί, διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐν Χριστῷ, εἶνε ἐντεταλμένοι νὰ ζῶσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐνότης αὕτη οὐδαμῶς παραβλάπτεται ἐκ τῆς χρήσεως διαφόρων γλωσσῶν ἐν τῇ λατρείᾳ, οὐδὲ διὰ τῶν ἐξωτερικῶν μορφῶν ὁργανώσεως τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἄλλ' ἐφόσον εἶνε, κατὰ τὸν Κυριανόν, «una et sola a Domino constituta», αἱ ἀπ' αὐτῆς χωριζόμεναι δι' αἴρεσιν ἢ διὰ σχίσμα θρησκευτικὰ κοινότητες παύονται εἶναι μέλη τῆς μίας Ἐκκλησίας (Ἰω. 2,19), ἡ δ' ὑπαρξὶς αὐτῶν, κατ' ἀκολουθίαν, οὐδαμῶς καταστρέφει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότης αὕτη τῆς Ἐκκλησίας δὲν κείται μόνον ὡς ἐνότης αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἐμπεριλαμβάνουσα καὶ τὴν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν, εἶνε δῆλα δὴ ἐνότης ὑπὲρ χρόνον καὶ τόπον, καθ' ἑσὸν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς Κεφαλῆς αὐτῆς ζῆ τὴν ζωὴν Αὐτοῦ αἰωνίως. Ἡ τήρησις τῆς ἐνότητος ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐμμονῆς αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς εἰς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ζωῆς πίστεως οἱ πιστοὶ μετέχουσι τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ δὲ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦσι μίαν πνευματικὴν κοινωνίαν τὴν αὐτὴν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὡς ἐσημείουν ἐν τῇ προηγουμένῃ μου ἀνταποκρίσει οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθ. δόξης Ἐκκλησίας καλῶς γνωρίζοντες τὰς τάσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, ἔχουσι τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τυγχάνει ἀδύνατος τὸ γε νῦν. Τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐξέφρασε ὁρθῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς ἐν τῷ ἀπευθυνθέντι ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ Συνέδριον χαιρετισμῷ, διετύπωσαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐμφαντικῶς κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἀναλαβουσῶν τὴν ἐπεξεργασίαν, μελέτην καὶ διατύπωσιν ἐκάστου ζητήματος ἐκ τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀναγραφόμενων, ἐτόνισαν τὴν μεγάλην ἀπόστασιν καὶ καὶ τὰς τεραστίας δογματικὰς διαφορὰς, αἵτινες χωρίζουσι τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τῶν Προτεσταντῶν. Οὕτως ἐν τῷ ζητήματι τῶν μυστηρίων ἐνῶ οἱ ἀντι-

πρόσωποι τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ἐδήλωσαν ὅτι παραδέχονται δύο μόνον τοιαῦτα, τὸ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας, καὶ ταῦτα οὐχί βεβαίως κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀντίληψιν τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας, οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ἀνέπτυξαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον ἐκάστου τῶν μυστηρίων. Ἐν τῷ ζητήματι τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ οἱ Προτεστάνται ἐτόνισαν τὴν ἀποψιν αὐτῶν περὶ τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας, οἱ Ὁρθόδοξοι λεπτομερῶς ἀνέδειξαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ὡς αὕτη διευτυπώθη ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τῇ ἀναγνωσθείσῃ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου. Ἡ αὕτη ἀντίθεσις ἐσημειώθη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ζητήματα: «περὶ κοινῆς ὁμολογίας πίστεως τῆς Ἐκκλησίας», «περὶ τοῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας» καὶ «περὶ τῆς ἐνώσεως τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῶν μέχρι τοῦδε σχέσεων τῶν ὑπαρχουσῶν Ἐκκλησιῶν».

Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι πάντες ὁμοφώνως ἀνεγνώρισαν ὅτι ἐπὶ ἐνὸς μόνου θέματος δύναται νὰ ὑπάρξῃ ποιά τις συμφωνία: «τοῦ διαγγέλματος δ. λ. ν. τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον» καὶ τὴν ἐπὶ τούτου σχετικὴν ἔκθεσιν δύναται νὰ ἀποδεχθῶσιν ὡς συντεταγμένην κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ διὰ νὰ καθορίσωσι σαφέστερον τὴν στάσιν αὐτῶν οἱ Ὁρθόδοξοι ἐναντι τοῦ Συνεδρίου καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες εἴτε μετέχοντες τοῦ Συνεδρίου εἴτε μὴ θὰ ἤθελον τυχόν νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὴν πολιτείαν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἂν μὴ αὕτη σαφῶς καὶ διαρρηθῆν καὶ ὠρίζετο, συνέταξαν κοινὸν ὑπόμνημα ὅπερ ὑπογραφὴν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, τῆς Ἐκκλησίας Πολωνίας, τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίας καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διασπορᾶς ἀνεγνώσθη σήμερον ἐν τῷ Συνεδρίῳ ὑπὸ τοῦ Σερβ. Μητροπολίτου Θυατείρων. Τὸ ὑπόμνημα ἔχει ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς: Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ εἰς τὸ προκαταρκτικὸν τῆς Γενεῆς Συνέδριον καὶ εἰς τὸ παρόν, παρὰ τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, πρὸς ἃς ἀντιπαλαίουσιν ἱκαναί ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων αὐτῆς Ἐκκλησιῶν, ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς, ἔχουσα πάντοτε τὴν γνώμην ὅτι πρὸ πάσης διαπραγματεύσεως περὶ ἐνώσεως τῶν

Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πίστει ἐπεβάλλετο καταρτισμὸς Κοινωνίας τινὸς τῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἀντιπρόσωποι ὁμῶς τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας μετασχόντες τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρόντος Συνεδρίου «οὐχὶ ἄνευ λύτης παρετήρησαν, ὅτι αἱ τεθεῖσαι βάσεις πρὸς διατύπωσιν κοινῶν προτάσεων καὶ ἐπισηφίσιον αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ἀποκλίνουσιν ἐν πολλοῖς τῶν ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ θεωροῦσιν ἔργον συνειδήσεως, ὅπως ἀπόσχῃ τῆς ἐπισηφίσεως τῶν γενομένων ἐκθέσεων, πλὴν μιᾶς, τῆς πρώτης», καθόσον ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων θεμάτων ἐπιτευχθεῖσα συμφωνία εἶναι φαινομενικὴ καὶ ἐπὶ τοῦ γραμματος μόνον στηρίζεται, ἐπραγματοποιήθη δὲ διὰ συμβιβασμοῦ ἀντιθέτων ἰδεῶν καὶ γνώμων. Ἄλλ' ὡς ἐτονίσθη ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ τὰς ἄλλοτε γενομένας διαπραγματεύσεις ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν οὐδεὶς χωρεῖ συμβιβασμὸς οὐδὲ εἶναι δυνατόν νὰ ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὰς αὐτὰς λέξεις δύο νοήματα καὶ δύο διάφοροι ἀντιλήψεις καὶ ἐξηγήσεις τῶν κοινῆ παραδεκτῶν γενομένων προτάσεων. Ἐχομένη δὲ ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, ἐπιτρέπει μὲν ἐλευθερίαν τινὰ εἰς τοὺς θεολόγους αὐτῆς, πλὴν τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπὶ μέρους χριστιανῶν εἶναι καθωρισμένα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κοινῆ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασισθέντων καὶ τὰ ὅποια θεωρεῖ ὑποχρεωτικὰ εἰς πάντας. Οὕτω λ.χ. ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς οὐδεμίαν συζήτησιν δύναται νὰ προέλθῃ περὶ Συμβόλων ἀναγνωρίζουσα ὡς μόνον τοιοῦτο τὸ τῆς Νικαίας—Κωνσταντινουπόλεως, οὔτε δὲ καὶ εἰς τὸ περὶ μυστηρίων ζήτημα, διότι ἔχει ὠρισμένην καὶ ἀποκρυσταλλωμένην διδασκαλίαν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν. Ἐνωσις περιριζομένη εἰς ἐλάχιστα κοινὰ σημεῖα εἶναι ἀκατανόητος, διότι, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅπου ἑλλείπει ὁλοκληρία πίστεως ἐκεῖ οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ ἔβλεπον πάσης γενικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνώσεως προηγουμένην τὴν μερικὴν ἔνωσιν Ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τῶν αὐτῶν διεπομένων γενικῶν ἀρχῶν, καθόσον πρὸς τοιαύτην ἐν κοινῷ Συμβόλῳ ἠνωμένην Ἐκκλησίαν εὐχερέστερον θὰ ἠδύνατο νὰ συνενοηθῆ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἐν τέλει τοῦ ὑπομνήματος τονίζεται καὶ αὐτίς, ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἔνεκα λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἐκφράζεται ἢ εὐχὴ ὅπως βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀρθῶσιν αἱ ἐπιπροσθούσαι δυσκολίαι διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν χρι-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εορταὶ	Ἦχοι
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ				
4	Κυριακὴ IB' Ματθαίου	Κυριακὴ IB'	Α'	γ'
11	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Β'	δ'
18	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν	Γ'	πλ. α
25	Κυρ. Α' Λουκᾶ	Κυριακὴ IE'	Δ'	πλ. β'

σιανῶν, ὑπὲρ ἧς μετὰ τόσης θερμότητος προσηχηθήη πρὸς τον Οὐράνιον Λύτου Πατέρα καὶ Θεὸν ὁ Ἴδρυτής καὶ Κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός. Ἀποφεύγοντες τό γε νῦν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν προὔξηνεν εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Συνεδρίου τὸ ὑπόμνημα τῶν Ὁρθοδόξων, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο βραδύτερον.

Λονδίνον, τῆ 18 Αὐγούστου 1927

† Ο Μ. Ἀρχιεπίσκοπος ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οἱ ὑποκινηταί.

Οὐδὲ μία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ὅλος περὶ τὴν ἐν Μασσαχουσέτῃ ἐκτέλεσιν τῶν δύο ἰταλῶν ἀναρχικῶν θόρυβος ὑπεκινήθη ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν τῆς Ρωσίας. Ἀσχέτως πρὸς τὴν τυχὸν ἀθρότητα τῶν θανατωθέντων καὶ πρὸς τὴν φρίκην, ἣν προξενεῖ εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν πᾶσα βίαία στέρσις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἧς οὐδὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἀγιώτερον ἐν τῷ κόσμῳ ὡς θεόδοτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ παγκόσμιος σχεδὸν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τάραχος ὑπῆρξε κατὰ τὴν προέλευσιν τεχνητὸς ὡς ἐκ Μόσχας ὑποβολιμαίος, εἶνε δὲ φυσικὸν ὅτι πρὸς τοῖς ἀπανταχοῦ κομμουνισταῖς διεμαρτυρήθησαν καὶ οἱ ἐπιφανεῖς φιλόανθρωποι καὶ ἀνθρωπισταί. ἐφ' ὅσον ἡ ἱερότης τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ὑψώθη ὡς ἐλατήριον ὑπὸ τῶν πονηρῶν μοσχοβιτῶν. Διὰ τὰ τερατώδη κατὰ τῆς ζωῆς ἑκατομμυρίων ἀθῶων ἀνθρώπων ἐγκλήματα τῶν μπολσεβικῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἀλλαγῶν τοῦ κόσμου διὰ τῶν εἰς ἐπαναστάσεις ὑποκινήσεων οὐδεὶς ἀκούεται διαμαρτυρόμενος, ἐνῶ θ' ἀνέμενέ τις νὰ διατελῇ ἐν διαρκεί ἔξεγέρσει ὀλόκληρος ἡ ὑφήλιος. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι οὐδεὶς γνήσιος χριστιανὸς δύναται νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν ἀνθρωποθανάτωσιν ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν καὶ πρὸς οἰοδήποτε σκοπὸν. Ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἡ ποιῆ αὕτη συνετέλεσεν εἰς μείωσιν τοῦ ἐγκλήματος, οὐδαμῶς δὲ ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς

ποιῆς ἐσημείωσεν ἐπαύξησην τοῦ κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐγκλήματος. Ἄλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰρωνεία ἀθαδεστέρα τῆς ἀπὸ μέρους τῶν εἰς οὐδὲν λογιζομένων τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν δολοφόνων φιλανθρωπικῆς ἐπιδείξεως.

Τὸ κέρδος.

Ὡς ἤδη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων προαναγγέλη, τὸ ἐν Λωζάννῃ συνεληθὸν Παγκριστιανικὸν Συνέδριον, καίπερ τὴν ἔνωσιν σχὸν ὡς κύριον θέμα, δὲν θὰ κατέληγεν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἄμεσον. Ἀπ' ἐναντίας· οἱ μετασχόντες αὐτοῦ, ἴσως πρώτην φορὰν ἀντιμετωπίσαντες εἰλικρινῶς τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς μετὰ μελέτην αὐτῶν αἰ ἡσ, πρώτην φορὰν καὶ θὰ ἐνόησαν καλῶς πόσον πραγματικῶς βαθεῖα εἶνε ἡ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν διάστασις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυσκολία τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ἐνώσεως. Ἄλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ καὶ τὸ μέγιστον ἀπὸ τοῦ συνεδρίου κέρδος, διότι οἱ πάντες ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ἔκυσαν ἐπὶ τὸ μέγα θέμα τῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεως, διέγνωσαν τὴν μασιζούσαν τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα νόσον τῆς χριστιανικῆς διαστάσεως καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ πλάτος, καὶ ἀπῆλθον τοῦ συνεδρίου ἔμπροσθεν τοῦ πόθου νὰ συντελέσῃ ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν βαθμιαίαν ἄρσιν τῶν ἐπιπροσθούτων εἰς τὴν ἔνωσιν καλυμάτων. Ἐφ' ὅσον «ὁ Θεὸς θέλει τὴν ἔνωσιν»—κατὰ τὴν τελικὴν δήλωσιν τῆς Συνδιασκέψεως—καὶ «τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν» καὶ «ἀπεκάλυψεν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους, ἠῦρνε τοὺς ὀρίζοντας ἡμῶν, ἐκέντρισε τὰς ἀντιλήψεις, ἐξωγόνησε τὰς ἐλπίδας ἡμῶν, καὶ ἐδικαίωσε τὴν τὸλμην ἡμῶν», δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς οὗτος τῆς ἐνώσεως, καὶ ὅτι γενναίον πρὸς αὐτὴν βῆμα ἐγένετο διὰ τῆς ἐν Λωζάννῃ πρώτης Παγκριστιανικῆς Συνδιασκέψεως.

Ἐν μάθῃμα.

Φωνὴ αὐστηροτάτη, ἀλλὰ δικαία, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ τύπου, διαμαρτυρομένη κατὰ τοῦ Κράτους, τὸ ὅποιον δι' αὐτῶν τῶν νόμων του ἐνῶ ἐξ ἐνὸς θέλει νὰ φαίνεται προασπίζον τὴν ἠθικὴν τῶν πολιτῶν, ἐξ ἑτέρου διὰ τῶν αὐτῶν νόμων συντελεῖ εἰς τὴν διαφθορὰν των. Τὸ Κράτος ὥρισε διὰ νόμου ὡς ἐλάχιστον ἀποστάσεως τῶν ἐπισήμων χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν ἀπὸ τῆς πόλεως εἴκοσι χιλιόμετρα ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτω καθιστᾷ ἀδύνατον τοῦ πολλοῦ πλήθους τὴν μετάβασιν εἰς αὐτάς, ἢ, τοῦλάχιστον, δυσχεραίνει αὐτήν. Ἄλλ' ἡ κερδοσκοπία ἐσοφίσθη ἀμέσως τοῦ νόμου τὴν κατεστρατήγησιν· διαθέσασα δωρεὰν αὐτοκίνητα πρὸς μεταφορὰν τῶν βουλομένων

εἰς τὰς λέσχας τῆς, ἐξεμηδένισε τὴν ἀπόστασιν, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ κατέστησε διὰ τοῦ ἀδαπάνου προσιτὴν εἰς πάντας τὴν ἀνετον ἐπίσκεψιν τῶν κέντρων τῆς ἀπολείας. Ὁ τύπος ἐμέμφθη τὸ κράτος ὡς ὑποκριτικὸν καὶ ἀνήθικον. Ἡμεῖς πιστεύομεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐνομοθέτει περὶ τῶν ἐν λόγῳ λεσχῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τοιαύτην τοῦ νόμου καταστρατήγησιν, καὶ ὅτι αὕτη θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα διὰ νὰ σκεύσῃ νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς προὔστασιν τοῦ κοινού.

Τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀνεγράφη, ὅτι μετὰ τῶν τερματισμῶν τῶν ἐξετάσεων τῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων, καίτοι ἐπέκράτησε πᾶσα δυνατὴ ἐπιείκεια, ἐν τούτοις ἐκ τῶν 90 προσελθόντων ἐνεκρίθησαν ὡς ἱκανοὶ μόνον πέντε. Ἐὰν καὶ οὗτοι ἐβαθμολογοῦντο ἀνευ ἐπιείκειας, ὥσως οὐδεὶς θὰ ἐπετύγχανε. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ἐκπαίδευσως.

Ἡ Κατηχητικὴ.

Ὁρθῶς τονίζει τὴν μεγάλην τῆς Κατηχητικῆς σημασίαν ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ περὶ Κατηχητικῆς ἔργῳ ὁ καὶ ἐξ ἄλλων δοκίμων αὐτοῦ ἔργων γνωστὸς εἰς τοὺς θεολογικοὺς ἡμῶν κύκλους κ. Δ. Κοῦιμουτσόπουλος. Ἔινε, πράγματι, πολὺ λυπηρὸν ὅτι δὲν ἀνεδείχθη ἀκόμη ἐν ταῖς τάξεσι τῶν καθ' ἡμᾶς θεολόγων, ὁ ἄξιος νὰ ἀναλάβῃ τὴν συστηματικὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἵνα τὸ μὲν διὰ τῆς θεωρητικῆς, τὸ δὲ διὰ τῆς πρακτικῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς Κατηχητικῆς ἱκανοὶ τοὺς τροφίμους τῆς Σχολῆς εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς σχολείοις τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κατὰ σύστημα καὶ πρόγραμμα ἐνιαῖον καταρτισμὸν τῶν παρὰ τοὺς ναοὺς Κατηχητικῶν σχολείων. Εἰς τὴν φροντιστηριακὴν κατηχητικὴν ἀσκήσιν τῶν φοιτητῶν θὰ ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα ἢ ἐκκρεμόσα ἀκόμη ἰδρυσις τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, περὶ οὗ πολλὰ μὲν ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν, δι' ὅπερ ὅμως οὐδ' ἐν ἐγγύετο.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην, 25 Αὐγούστου, ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας οἱ Ἄγγλοι προσκυνηταὶ τῆς Ἀ. Ἱερᾶς ἀποδημίας, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Θωμᾶ Οὐίλλιαμ, χωρεπισκόπου Λουί, τῆς Ἀγγλίας, καὶ Βενιαμὴν Ἐπισκόπου Μιλουάκης, τῆς Ἀμερικῆς, προερχόμενοι ἐκ ΚΠόλεως, ὅπου μετέβησαν μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Αἰγύπτου, Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Ἐφέσου. Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ προὔπαντήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Θεοκλήτου καὶ τοῦ Α'. Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Ρουμπάνη, χαιρετισάντων αὐτοὺς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἀφίξεώς των εἰς Ἀθήνας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλει τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς σοφτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὀδηγηθέντες δὲ εἰς αὐτὸν μαθηκολούθησαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν μετὰ πολλῆς τῆς εὐλαβείας. Μετὰ τοῦτο μεταβάντες ἐν σώματι εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὃν ἐχαιρέτισεν ὁ Χωρεπίσκοπος Λουί Θωμᾶς Οὐίλλιαμ ἐκ μέρους πάντων. Ἀπαντήσας εἰς αὐτὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐχαιρέτισε τοὺς προσκυνητὰς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, αἱ Ἱεραὶ αὐτῶν ἀποδημῖαι θὰ ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν γνῶσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Μετὰ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεχαιρέτισαν αὐτὸν πάντες καὶ ἀπῆλθον. Τὴν ἐσπέραν παρετέθη ἐπίσημον δεῖπνον ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Palace Hôtel, εἰς ὃ ἐκτός τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως, κατ' ἐπιθυμίαν τῶν Ἀγγλων ὅπως συνομιλήσωσι μετὰ Ἑλλήνων κληρικῶν, παρεκάθησαν καὶ ἕτεροι κληρικοὶ οἱ Ἀρχιμ. Γερμ. Ρουμπάνης, Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, Προκ. Καλλιωνίδης, Ἰακ. Βαβανᾶτσος, Α. Ἰωσηφίδης, οἱ Προεβύτεροι Κ. Ρωμανός, Α. Νησιώτης, Γ. Ποιαμιᾶνος. Προσόψεις ἡγειραν οἱ δύο Ἐπίσκοποι καὶ ὁ Rev. S. C. Hughson ἐκ μέρους τῶν προσκυνητῶν, ἀπήντησε δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ζωηρότατα καταχειροκροτηθεὶς. Ὁμίλησεν ὡσαύτως καὶ ὁ Ἀρχιμ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς τοὺς καταφυγόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πρόσφυγας βοήθειαν.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας ἢ ὑπὸ τοῦ Σ. Μητρο. Μαντινείας κ. λ. υποβληθεῖσα ἀναφορὰ ἀποφοίτων τῆς τετραταξίου Ἱερᾶς Σχολῆς Τριπόλεως, ἵνα ἀποφανθῇ ὁ Νομικὸς Σύμβουλος εἰς ποίαν κατηγορίαν δέον νὰ διαχθῶσιν οἱ ἀπόφοιτοι οὗτοι. ἔχοντες καὶ πτυχίον Διδασκαλείου, προκειμένου νὰ χειροτονηθῶσιν Ἱερεῖς.

—'Ανεκοινώθησαν τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἱεραρχῶν αἱ ἑξῆς μεταβολαὶ Ἱγουμενοσυμβουλίων:

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ «Πλατυτέρας» (Κερκύρας) ἐξελέγη κανονικῶς νέον Ἱγουμενοσυμβούλιον ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν Βενεδίκτου Μακροῦ Ἱερομονάχου, ὡς ἡγουμένου, καὶ Ἀνανίου Πηγῆ μετὰ τοῦ Γαβριὴλ Μανδέλα ὡς συμβούλων.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ «Βράχου» (Κορινθίας) διορίσθη σύμβουλος ὁ Ἱεροδ. Γεράσιμος Βαστάκης ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Καλλιοπίου Ἑμμανουήλ.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἁγ. Λαύρας (Καλαβρύτων) ἐξελέγη κανονικῶς Ἱγουμενοσυμβούλιον ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν Ἱερομονάχων Πολυκάρπου Παϊσίου, ὡς ἡγουμένου, καὶ Εὐθυμίου Χρυσανθακοπούλου μετὰ τοῦ Φιλαρέτου Ζαφειροπούλου ὡς συμβούλων.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ «Αἰγίνης» (Ἀθηνῶν) διορίσθη προσωρινὸς σύμβουλος ὁ Ἱερομ. Βενιαμὴν Παπαντωνίου ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιοῦτου Γερασίμου Μαρκιανοπούλου.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ «Φανερωμένης» (Κορινθίας) διορίσθη προσωρινὸς σύμβουλος ὁ Θεοφ. Θεοφανόπουλος ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιοῦτου Ἀβερκίου Κωνσταντοπούλου.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ «Ἀγνουῆτος» (Ἀργολίδος) διορίσθη προσωρινὸς σύμβουλος ὁ Ἀμβρόσιος Ἀνδρίτσος ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιοῦτου Θεοδωρήτου Γεωργουλοπούλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Νεώτεροι εἰδήσεις ἐκ Μόσχας διὰ Ρώμης μεταβιβασθεῖσαι περὶ φθίνοντα τὸν λήξαντα μῆνα ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπῆλθε πλήρης συμφωνία μεταξὺ τῶν Σοβέτ καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τόπον ἐπέχοντος μητροπ. Σεργίου, καθ' ἣν τὰ μὲν Σοβέτ ἀνεγνώρισαν τὴν ὀρθόδοξον πατριαρχικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ δὲ Σέργιος ἀνεγνώρισε τὴν ἐξουσίαν τῶν Σοβέτ καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποκηρῦξη πάντα κληρικὸν προπογανδίζοντα ἐναντίον αὐτῶν. Αἱ εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Σέργιος ἐκάλεσε τὸν ὑπερόριον ρωσικὸν κληρὸν ὅπως ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας προσχωρήσῃ εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀποσπίσεως αὐτοῦ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει.

—'Ανεγράφη ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ ὅτι τῶν σοβητικῶν ἀρχῶν ἀποπειραθεισῶν νὰ καταλάβωσιν ἐνοριτῶν ἐγκλεισθέντες ἐν αὐτῷ ἀντέστησαν, ὅταν δὲ ἡ σοβητικὴ ἀστυνομία ἤρξατο θραύουσα τὰς πύλας διὰ πέλκεων, οἱ ἐγκλειστοὶ θέντες πῦρ κατέκαυσαν ἑαυτοὺς μετὰ τοῦ ναοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΩΝ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κων/πόλεως λαϊκὸς τις ἀνεκηρύχθη Πατριάρχης τῶν Ἀρμενοκατολικῶν, ἀνεγνωρίσθη δ' ὡς τοιοῦτος καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν. Ἡ εἶδησις οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἐπεβεβαιώθη.

ΝΕΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἐκ τοῦ προηγουμένου πίνακος («Ἐκκλησία» 1926, ἀριθμ. 11) δεχ. 2540.50. Ν. Καστρίτης ἱερεὺς δεχ. 60 Ἀ Κυριακοῦ 300, Ἀρχιμ. Ἰγν. Κολιόπουλος 210, Σεβ. Μητροπολίτης Λαοῖσης 1175, Ἰωάν. Δροσόπουλος 1110 (λιρ. 3). Ναοὶ Ἀθηνῶν Ἀγ. Ἐλευ-

θερίου 107, Ταξιαρχῶν Πολυγώνου 300, Ἀγ. Λικατερίνης Πλάκας 252, Ἀγ. Φιλίππου 343, Προφ. Δανιὴλ 225, Ἀγ. Τριάδος Κεραμεικοῦ 200, Ἀγ. Νικολάου Φιλοπάππου 227, Ἀγ. Πολυκάρπου 85, Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων 800, Κοιμήσεως Θεοτόκου Ρόμβης 395, Χρυσοκαστριωτίσης 300, Μοναστηρακίου 500. Μονὴ Πάτμου Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου 10.000, ἐν ὄλῳ : 19 629 50.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ προηγουμένῳ (πρ. 53-34) φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ὑπ. ἀρ. 70 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Χ. Στεφανοπούλου παρεσέφρυσαν τυπογραφικὰ τινὰ λάθη, ἔξ ὧν τὰ ἄλλοιοῦντα τὴν ἐννοίαν καὶ κατ' ἀνάγκην διορθωτέα εἶνε περὶ τὸ τέλος τῆς γνωμοδοτήσεως ἤτοι: πρὸ τῆς φράσεως «νὰ ὀρίσῃ ὡς κληρικὸν μέλος» παρελείφθη ἡ λέξις «δύναται» καὶ ἀντὶ τῆς φράσεως «νὰ ὀρίσῃ ὡς κληρικὸν μέλος» παρελείφθη ἡ λέξις «δύναται» καὶ ἀντὶ τῆς φράσεως «ὡς ἔχοντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου», ἔδει νὰ γραφῆ «ὡς ἔχοντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου»

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

The nature of the Church. An address to be delivered at Lausanne, Switzerland, on August 5, 1927 by His Holiness the Metropolitan Chrysostom Archbishop of Athens.

Fundamental conditions for the unification of the christian Churches. By the most Reverend the Archbishop of Sofia Stephan. Sofia 1927.

Ἀριθ. Πρωτ. 2763

Ἐν Ἀθήναις τῇ Σεβαστίῳ 1927

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὴν Μοναχὴν Ἀμβροσίαν Παπαντωνίου, ἀδελφὴν τῆς Ἱερ. Μονῆς τοῦ Σωτήρος τῆς ἐπιλεγομένης «Δάσους» τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Παροναξίας.

Καλεῖσθαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τῆς Ἱερ. Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς τῇ 19 Σεπτεμβρίου ἐν. ἔτ. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορουμένη, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρῆθ ἀνακριτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας.

Προσπεδιλοῦμεν σοὶ ὅτι ἐὰν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ὀρισθείσῃ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἑρῆμην.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρῶτος.

Ὁ Ἀ. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης

ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζερμπίτης Διακρύπτει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν ἐνοικίαν δημοπρασίαν, τὰ κάτωθι ἀκίνητα τῆς Μονῆς διὰ μίαν πεντατίαν. 1] εἰς ἀγρὸς ἡμέρος καὶ ἄγριος ἐν θέσει Καρύτσα 2] εἰς ὑδρόμυλος, ἐν τῷ χωρίῳ Κομουστά 3] εἰς ὑδρόμυλος ἐν τῷ χωρίῳ Ξηροκάμπι καὶ 4] εἰς ἀγρὸς μετὰ τῆς κεραιμυδοκαμίνου ἐν θέσει Τοῦρκα. Ἐπίσης ἡ ἐκποίησις δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀρθ. 1048 ἐνὸς οἰκοπέδου κειμένου ἄνωθεν τοῦ χωρίου Καμίνια. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ξηροκάμπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φάριδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ὀδδεις ἐν αὐτῇ γίνεται δεκτὸς ἄνευ ἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων κατατεθειμένων ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἑνὸς Συμβολαιογράφου καὶ τοῦ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερῇ Μονῇ Ζερμπίτης 12 Ἀγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βυτουμᾶ Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Τρικκάλοις καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν Δημοπρασιῶν τόπον τὴν 4ην 11ην καὶ 18ην Σεβρίου 1927 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9—12 π. μ. ἐκάστης ἡμέρας ἢ ἐκποίησης μιᾶς ἐτοιμορρόπου οἰκίας τῆς Μονῆς κειμένης ἐν τῷ χωρίῳ Μπελεσίφ μετὰ τοῦ συνεχομένου κήπου ἐκτάσεως ἡμίσεως στρέμματος ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχμῶν 15 000 κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου Μηχανικοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆσεται προσηκόντως. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βυτουμᾶ τῇ 18 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζερμπίτσης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν ἐνοικιάσεως δημοπρασίαν διὰ μίαν πενταετίαν τὰ κάτωθι κτήματα τῆς Μονῆς. 1) Εἰς Ξηρικὸς ἀγρὸς ἐν θέσει Καταροῦ 2) Δύο τεμάχια ποτιστικά ἐν θέσει Ποτιστῶνα ἐν παληάμπελον ἐν θέσει ἄγιος Γεώργιος 3) Ἐν μικρὸν τεμάχιον ἔξωθι τοῦ χωρίου Ριβιώτισσα καὶ δύο τεμάχια ἔξωθι τοῦ χωρίου Γοδένα. Ἄπαντα μετὰ τῶν ἐπιπέδων δένδρων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτη τὴν 4ην Σεβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν, ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀν. Καλαβρυτινοῦ καὶ τοῦ τῆς Μονῆς ἀντιπροσώπου. Οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς ἀνευᾶξιόχρεος ἐγγυητοῦ. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων κατατεθειμένων ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ καὶ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζερμπίτσης τῇ 12 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυροκόβου Τρικκάλων Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως, τὴν 11ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν οἱ ἐξῆς ἀγροὶ τῆς Μονῆς, 1ον οἱ ἐν Μεσοῦντη καὶ ἐν ταῖς θέσεσι «Φάγκος» Ρόγκι, ἁγία Σωτήρα, Γύρα, Παλαιολυσιά καὶ Λαιμὸς κείμενοι. 2ον Οἱ ἐν Μηγέρι καὶ ἐν ταῖς θέσεσι Λογγιά, Λογγολάκια, Μάνταλου, Πυργούλια καὶ Γκορτσιαῖς κείμενοι καὶ 3ον Οἱ ἐν Κοθωνίῳ Τρικκάλων ἀγροὶ καὶ καρφαὶ τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ διακηρύξει ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ εἰς τοὺς τόπους τῶν δημοπρασιῶν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Μυροκόβου τῇ 13 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βυτουμᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Τρικκάλοις καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 4. 11, καὶ 18 Σεβρίου 1927 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐκάστης ἡμέρας ἢ ἐκποίησης μιᾶς οἰκίας τῆς ἄνω Ἱ. Μονῆς κειμένης ἐν Πόρτα Παζᾶ, μετὰ τοῦ συνεχομένου αὐτῇ ἀχυρῶνος καὶ τῶν πέριξ ταύτης πέντε τεμαχίων γηπέδων ἐκτάσεως ἀναφερομένης ἐν τῷ οἰκείῳ σχεδιαγράμματι ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι, πρὸ πάσης πλειοδοσίας. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 30,000 διὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἀχυρῶνα καὶ δραχμὰς δέκα (10) κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον διὰ τὰ γηπέδα κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου μηχανικοῦ. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βυτουμᾶ τῇ 18 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βυτουμᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Καλαμπάκι καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 4 11 καὶ 18ην Σεπτεμβρίου 1927 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐκάστης ἡμέρας, ἢ ἐκποίησης α) δύο ἀγελάδων ἐτῶν 14 ἐκάστη, β) ἐνὸς δαμάλεως ἐτῶν 4—5, γ) ἐνὸς δαμάλεως ἐτῶν 2—3, δ) ἐνὸς παλαιορόσχου ἐτῶν 2, ε) ἐνὸς χοίρου τῶν 5, στ) τεσσάρων χοίρων θηλέων ἐτῶν 6—7 ἐκάστης μετὰ 15 ἀρτιγεννήτων χοιριδίων ζ) δύοδεκα γενηραυτῶν αἰγῶν καὶ δύο τραγῶν ὀδηγῶν, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως, ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι πάσης πλειοδοσίας. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται διὰ μὲν τὰ ἀγελᾶδια ἅπαντα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 5000, διὰ δὲ τοὺς χοίρους ἅπαντας καὶ χοιρίδια τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3000, καὶ διὰ τὰς αἰγὰς καὶ τραγούς τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. 3000. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βυτουμᾶ τῇ 18 Αὐγούστου 1927.

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἑπταετοῦς ἐνοικιάσεως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1928 μέχρι τέλους Ἀβρ. 1934 τὸ ἐν Ντουγρὶ τῆς περιφερείας Σοιπονίου τῆς Τριχωνίας οἰκίημα (Πανδοχείον) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10η ἕως 12η τῆς Μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν Ἀγρινίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τοῦ Ἀγρινίου, ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομοῦ Ἐφόρου Τριχωνίας ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ὡς καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι κατὰ τὴν δημοπρασίαν δέον νὰ ἔχωσι μετ' ἑαυτῶν ἀπόδειξιν καταβολῆς 1500 δραχμ. εἰς τὴν Δημόσιον ταμεῖον ἢ τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ κτηματεγγύησιν κατὰ τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 συγγραφῆς ὄρων τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ Ἡγλίου τῆς Ἱ. Μονῆς Προυσοῦ ὧν δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν παρὰ τοῦ κ. Οἰκονομ. ἐφόρου Τριχωνίας ἢ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Προυσοῦ τῇ 8 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀσίου Νικάνορος Προκηρύσσει ὅτι: ἐκτίθην εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως δύο βοῦς καὶ ἕξ ἀγελάδας τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παλαιότερων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Σεβρίοις τῇ 2α καὶ 3η Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐν ἡμέραις Κυριακῇ καὶ Δευτέρῳ (ὅποτε διεξαχθῆσεται καὶ ἡ μεγάλη ἐτησία ἐμποροπανηγυρὶς Σεβρίων «Νιάημερος»), ἀπὸ ὥρας 10—12 π. μ. ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πανηγύρεως, ἐν τῷ εἰθισμένῳ τῆς Μονῆς πρατηρίῳ (κάτω μέρος τῆς πλατείας), συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 142 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμγραφῷ Σεβρίων. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀσ. Νικάνορος τῇ 14η Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀσίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι: ἐκτίθην εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐκμισθώσεως ἧτοι ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1927 μέχρι 26 Ὀκτωβρ. 1930 τοὺς κάτωθι ὑδρομύλους τῆς Μονῆς. α' Τὸν ἐν Λουξιανῇ ὑδρομύλον, β' Τὸν ἐν Καλλιόνῃ ὑδρομύλον, γ' τὸν ἐν Σφιλιτσίῳ ὑδρομύλον, μετὰ τοῦ μανδανίου καὶ τῆς δριστέλλας καὶ δ'. Τὸς ἐν Τορρικῷ δύο ὑδρομύλους μετὰ μανδανίου καὶ τῆς δριστέλλας. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Σεβρίοις τῇ 2α καὶ 3η Ὀκτωβρίου, ἐ. ἔ. ἐν ἡμέραις Κυριακῇ καὶ Δευτέρῳ (ὅποτε διεξαχθῆσεται καὶ μεγάλη ἐτησία ἐμποροπανηγυρὶς Σεβρίων «Νιάημερος»), ἀπὸ ὥρας 10—12 π. μ. ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πανηγύρεως, ἐν τῷ εἰθισμένῳ τῆς Μονῆς πρατηρίῳ (κάτω μέρος τῆς πλατείας), συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῶν ὑπ' ἀριθ. 12, 123, 225 καὶ 127 ἐ. ἔ. διακηρύξεων ἡμῶν, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμγραφῷ Σεβρίων. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀσίου Νικάνορος τῇ 14 Αὐγούστου 1927.

Ἐν Ἀθήναις Τύποις Φοίνικος, ὁδ. Σταδίου 38.